

ling her. Det andet høje Ting har altsaa brugt en Maaned, og der kunde da vel ogsaa levnes dette høje Ting en eller nogle faa Dage, om det skulde være, til at faa Lovforslaget bragt i en saadan Skikkelse, at alle Parter kunde være tjente med det.

Det ærede Medlem mente ikke, at jeg havde været konsekvent i de Krav, jeg stillede til Lovforslaget. Jo, hvis det ærede Medlem havde hørt rigtigt efter, vilde han have hørt mig udtale, at det havde været rimeligst at give det, som Tjenestemændene havde andraget om, nemlig Dyrtidstillæg til alle. Jeg tilføjede, at man maa ske kunde undtage de Tantieme-lønnede, fordi disse jo faar et Dyrtidstillæg, i alt Fald et Tillæg, der rigeligt opvejer Dyrtidstillæget, paa anden Maade. Da det vel maa anses for uopnaeligt at komme saa højt op, antydede jeg Villighed fra vor Side til Forhandling om eventuelt at sætte en Grænse, men principaliter kunde jeg meget godt følge Tjenestemændenes Krav helt ud, naar vi blot kunde faa Tilslutning dertil fra anden Side.

Medaillen havde en anden Side, sagde det ærede Medlem, og det var den finansielle. Men den finansielle Side varetages jo af Finansministeren, og den højtærede Finansminister har baade i dette og det andet høje Ting udtalt, at det for Statskassen ikke vilde betyde noget uoverkommeligt, om Grænsen var sat højere oppe.

Jeg udtalte ikke, at det var nogle Tusinde Kroner, saaledes som den højtærede Finansminister sagde. Jeg sagde: nogle Tusinder Kroner. Jeg har ikke set nogen Opgørelse over, hvor meget det bliver, og hvis der skal sættes en Grænse, vil Beløbet jo ogsaa rette sig efter, hvor Grænsen sættes. Den højtærede Minister er jo gaaet med til at forøge Udgiften ved Forslaget fra 5 til 8 Millioner, saa selv om det skulde blive et Par Hundrede Tusinde Kroner mere, som den højtærede Minister lod skinne igennem — jeg ved ikke, om det saa blev samtlige Tjenestemænd, der kom ind derunder —, saa vilde det jo ikke blive nogen stor Difference i Forhold til den Forandring, der allerede er sket. I øvrigt har vi fra vor Side jo ved en tidligere Lejlighed givet den højtærede Finansminister Anvisning paa, hvorledes der skulde skaffes Dækning for de forøgede Udgifter til Tjenestemændene, Udgifter, som vi finder betimelige, idet vi har henvist til det urimelige i, at Statsbanerne holder de sædvanlige lave Fragter,

endskønt Statsbanernes Driftsudgifter er forøgede i saa høj Grad.

Det ærede 5te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen), som talte for Venstre, sluttede med at henstille, at man skulde tage Lovforslaget, som det var. Jeg ser ikke deri nogen bestemt Afvisning af en Forhandling. Derimod forekommer det mig, at det ærede Medlem, som repræsenterer Regeringspartiet, var stærkt afvisende i sine Udtalelser: der kunde kun være Tale om at forsinke Lovforslagets Vedtagelse, og det skulde være umuligt at opnaa noget. Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Christiansen), som havde Ordet for Socialdemokratiet, udtalte, at selv om der var Sympati for en Ændring i den af os ønskede Retning, vilde det være Tidsspilde nu at prøve paa at faa Forslaget ændret. Hvis der virkelig indenfor det ærede Medlems Parti er Sympati for at gaa den af mig antydede Vej, saa tror jeg ikke, det vil være Tidsspilde, saa tror jeg, vi vil være i Stand til i Løbet af nogle ganske faa Timer at faa indført en Ændring i Forslaget. Naar kun den rette Forhandlingsvillighed er til Stede, tror jeg nok, vi skulde komme til et Resultat. Den højtærede Finansminister har jo udtalt, at han ikke i og for sig var nogen principiel Modstander af en Udvidelse af Forslaget, og man maa jo da saa kunne haabe paa hans Medvirken til, at der bliver sat en mere hensyntagende og mere retfærdig Grænse for Oppebæring af Dyrtidstillæget end den, der er fastsat i Lovforslaget.

Vejstrup: Jeg vil gerne sige til den ærede sidste Taler, at det forekommer mig, at jeg havde nogen Ret til at bruge Udtrykket: alle Parter. Min Opfattelse er nemlig den, at selv om man kommer til en Forhandling om dette Spørgsmaal, vil det ikke betyde andet end en Forsinkelse af selve Sagen, og derfor forekommer det mig, at alle Parter er bedst tjente med, at vi nu naar til en Afslutning. Derfor glæder jeg mig over den Udtalelse, som fremkom fra det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Rottbøll), at dersom Finansministeren mente, at det var unødvendigt at drøfte Spørgsmaalet, var man villig til at acceptere Forslaget, som det nu en Gang forelaa fra Folketinget.

Jeg er forbavset over den Udtalelse af det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper), at Rigsdagen ikke skulde befatte sig med Medaillens anden Side. Det forekommer mig, at det netop er Rigsdagens